

رابطه بین خودنظم‌دهی فردی و مسئولیت‌پذیری با بهبود شرایط تحصیلی دانش‌آموزان

سمیه صمدی پرچین سفلی *، 219،

1395-6-17

هدف از انجام این پژوهش بررسی رابطه بین خودنظم‌دهی فردی و مسئولیت‌پذیری با بهبود شرایط تحصیلی دانش‌آموزان مقطع متوسطه دوم ناحیه‌های 1 و 2 آموزش و پرورش شهر رشت در سال تحصیلی 94-95 می‌باشد. جامعه آماری پژوهش حاضر شامل 5500 دانش‌آموز دختر و پسر از 4 دبیرستان دولتی استفاده گردید که دارای تعداد هستند. برای محاسبه حجم نمونه از فرمول جامعه محدود کوکران استفاده گردید که بر اساس آن تعداد 386 نفر دانش‌آموز محاسبه شد که از این میان تعداد 193 پسر و 193 دختر با روش نمونه‌گیری تصادفی ساده انتخاب شدند. جمع‌آوری داده‌ها از طریق پرسشنامه MSLQ که توسط میلر و براون (1990) برای متغیر خودنظم‌دهی فردی و نیز پرسشنامه مسئولیت‌پذیری امینی و همکاران (1392) تهیه شده است و پیشرفت تحصیلی از طریق میانگین یا معدل کتبی (نهایی) دانش‌آموزان در نظر گرفته شد. در این تحقیق پس از اجرای پرسش‌نامه، داده‌ها جمع‌آوری و برای تجزیه و تحلیل داده‌ها، از روش‌های آماری توصیفی، میانگین، درصد فراوانی، انحراف معیار و ضریب همبستگی پیرسون استفاده شده است و نیز برای تجزیه و تحلیل داده‌ها و آزمون فرضیه‌های تحقیق از آزمون رگرسیون چندمتغیری استفاده شد. نتایج نشان داد که مسئولیت‌پذیری با ضریب رگرسیون 979/0 و با توجه به سطح معناداری $p = 001/0$ رابطه مستقیمی با پیشرفت تحصیلی دانش‌آموزان دارد. همچنین، خودنظم‌دهی با ضریب رگرسیون 095/0 و با توجه به سطح معناداری $p = 001/0$ رابطه مستقیمی با پیشرفت تحصیلی دانش‌آموزان دارد. با توجه به نتایج بدست آمده می‌توان گفت که با افزایش ترغیب دانش‌آموزان به سمت فعالیت‌های گروهی برای بالا بردن مسئولیت‌پذیری و نیز آموزش صحیح نظم در زمان تحصیل، پیشرفت تحصیلی آنها نیز افزایش می‌یابد.

کلمات کلیدی : خودنظم‌دهی فردی، مسئولیت‌پذیری، پیشرفت تحصیلی، دانش‌آموزان

[Islamic Azad University, Rasht Branch - Thesis Database](#)

[دانشگاه آزاد اسلامی، واحد رشت - سامانه بانک اطلاعات پایان‌نامه‌ها](#)